

*D*onde se prosigue la
famosa aventura de la dueña
Dolorida.

Capítulo XXXVII.

**Traducido
al esperanto.**

El Toboso

IV Centenario 2ª Parte de El Quijote

ĈAPITRO XXXVII

Kun la Daurigo de la fama aventuro de la Duenjo Dolorida

a loko kaj la dukino tre ĝojis, vidante, kiel
bele Don Quijote reagis al iliaj planoj. Sed kiam
diris Sancho:

- Mi ne volus, ke ĉi mosta duenjo venus ĵeti
bastonon en la radon de mia gubernatoreco; ĉar
mi aŭdis unu apotekiston de Toledo aserti - kaj
li parolis kiel najtingalo - ke, kiam la duenjoj

miksiĝas sin en ian aferon, nenio bona rezultas el ilia interveno. De Dio,
la apotekisto havis seran antipetion kontraŭ ili!

Kaj mi pensas, ke, se la duenjoj de ĉi kvalito kaj rango montrigas
serescepte tediaj kaj impertinentaj, kiel montrigas duenjo, krome aplikita
kia laŭdire estas ĉi grafino tri-falda aŭ trimil-falta?

- Silentu, amiko - diris Don Quijote. - Se
ĉi damaŭ venas serĉi min de tiel fora lando,
ĉerte ŝi ne apartenas al la rondo de la duen-
joj menciitaj de la apotekisto, des malpli, ke
ŝi estas grafino, servas kiel duenjoj, ili de-
vas servi reĝinon aŭ imperestrinon, ĉar en
siaj hejmoj ili havas mostan rangon, kaj
aliaj duenjoj servas ilin.

Doña Rodriguez troviĝis tie kaj diris al tio:

Mia sinjorino la dukino havas por
sia servo duenjojn, kiuj povus esti grafinoj,

se la sorto tion volus; sed «kion ordonas reĝo, tio fariĝas leĝo»; kaj oni ne klaĉu pri la duenjoj, des malpli, kiam ili estas oldaj puceloj: ĉar, kvankam mi ne apartenas al tia kategorio, mi bone komprenas la avantaĝon de duenjopucelo super duenjo-vidvino. Kaj, kiu nin tondis, tenas ankoraŭ la tondilon en la mano.

- Tamen - respondis Sancho - la duenjoj meritas tielan tondadon, laŭ mia barbero, ke prefere mi ne removu la rizon, eĉ se ĝi kungluiĝas.

- La ŝildistoj - diris Doña Rodríguez - ĉiam malamikis al mi, ĉar, tial, ke ili estas la kobeloj de la antaŭĉambroj kaj vidas nin ĉiupate, ili dediĉas sin klaĉi pri mi, fasantu en mian paseon kaj detruante mian reputacion anstataŭ preĝi en sia libera tempo. Sed mi diru al tiuj movellaj ŝtupoj, ke, spite al ili, mi plu loĝos en la palacoj de la mondo, eĉ mortante de malsato kaj koroanta per nigra robo monaĥin-stila mian delikatan, aŭ ne delikatan, karnon, same kiel oni kovras kelkfoje sterk-amazon per tapiŝon en la tagoj de religiaj procesioj. Vere, se oni donus al mi permeson, kaj la momento estus oportuna, mi igus kompreni, ne nur al la ĉeestantoj, sed al la tuta mondo, ke ne ekzistas virto ne trovebla ĉe la duenjoj.

- Mi kredas - diris la dukino, ke mia bona doña Rodríguez, absolute pravas: sed konvenus, ke ŝi atendu pli taŭgan momenton por pledi por si kaj por la ceteraj duenjoj, por refuti la mavan opinion de tiu malica apotekisto, kaj por elŝiri ĝin el la koro de la granda Sancho.

- De kiam mi komencis flari la odoron de gubernatoreco - respondis Sancho - mi ne plu sentas min ŝildisto, kaj la tuta duenjarco de la mondo havas por mi malpli da valoro ol seka figo.

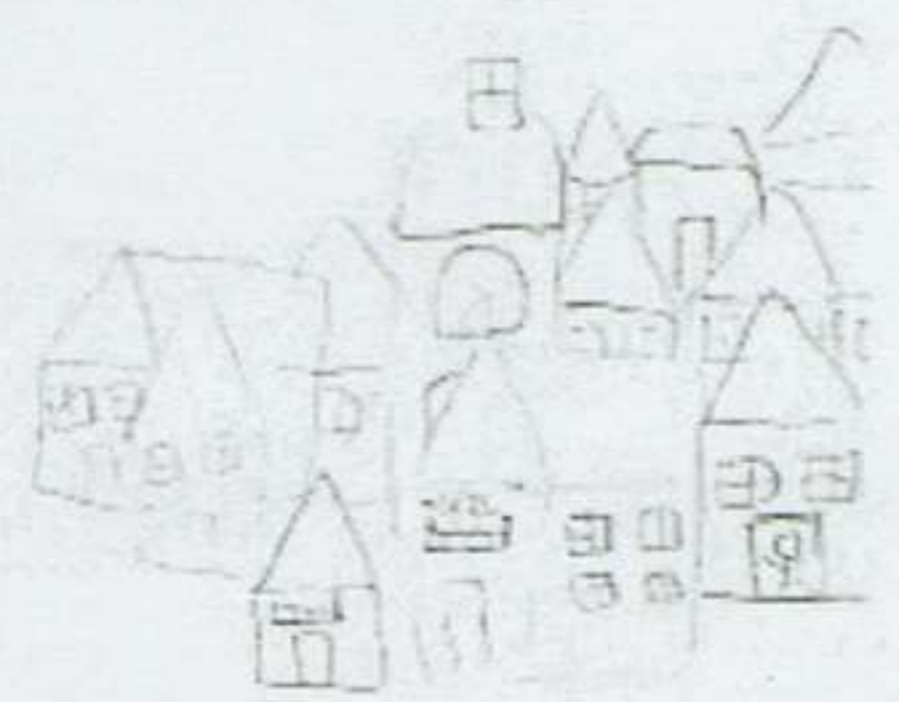
Oŭi certe daŭrigus la konversacion kun la duejjo, se tiu ne aŭdigus la fifro kaj la tamburoj duoncantaĵ, ke ĵaŭe proksimiĝas la duejjo Dolorida. La dukino demandis al ŝia edzo, ĉu estus bone iri akcepti ŝin, se konsideri ŝian maŝtan rangon de grafino.

- Pro ŝia grafineco - diris Sancho, antaŭ ol la duko povus respondi - ĵajnas deĉe, ke viaj grafincoj vin akcepti ŝin; sed pro ŝia karaktero de duejjo, mi opinias, ke vi devas moni vin eĉ ne per unu paŝo.

- Kiu petis vian intervenon en ĉi afero, Sancho? - demandis Don Quijote, rajtas tian faŭ kiel ŝildisto kerminta la reputacion de la ĝentilo en la skolo de via maŝto, la kavaliro plej rafinita kaj ĝentila en la regno de la bona edukiteco. Kaj mi aŭdis vian maŝton diri, ke, en ĉi aferoj, tiel multe oni perdas per troa, kiel per maltroa komplimento; kaj al bone kompreneble, nur kelkaj vortoj sufiĉas.

- Sancho pravas - diris la duko - ni vidu la aspekton de la grafino, kaj ni memus laŭ ĝi la ĝentilaĵon al ĉi ŝildatano.

~~Ĉi~~ Ĉi tiu emfazis, kiel la unuan fejon, la viroj kun la fifro kaj la tamburoj, kaj la duŝoro finas ĉi kurtan ĉapitron kaj komencas la servantan, kie oni plu traktas la saman aventuron, unu el la plej remarkindaj de la libro.

La Bela Dulcinea

Sofía Del Barrio
10 garos

